

ad § 14.

Efter Lov om anerkendte Sygekasser af 12te April 1892 § 22 skal Retten til af en anerkendt Sygekasse at nyde Pengehjælp strække sig til et Tidsrum af mindst 13 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maanedere. Det er herved tilsigtet at tilvejebringe Sikkerhed for, at den Hjælp, der ydes af en Sygekasse, maa anses for at udgøre mere end en ren Ubetydelighed. Det samme Formaal haves for Øje ved Bestemmelsen i nærværende Paragrafs 1ste Stykke, hvorved fastsættes, at i en anerkendt Arbejdsløsheds-kasses Vedtægt skal Størrelsen af Understøttelsen i 12 paa hinanden følgende Maanedere være fastsat til at udgøre et Beløb, som mindst svarer til en Dagpengeydelse for 70 Dage. Medens Sygekasseloven har fastsat et Minimum af 13 Uger, har Kommissionen ment at kunne nøjes med et Minimum af 10 Uger. Paa dette Punkt vil Sygekasselovens Bestemmelser selvfølgelig ikke kunne overføres, eftersom disse ere begrundede i Erfaringer, hentede fra Varigheden af de almindelig forekommende Sygdomme. Det kan maaske ogsaa her anføres, at Understøttelsens Varighed af Fagforbundet for Jærnindustrien netop er fastsat til 70 Dage, og at man indenfor Forbundet i al Almindelighed har været tilfreds med denne Bestemmelse.

ad § 15.

Kommissionen har anset det for rettest, at Hvervet som Tilsynshavende med Arbejdsløsheds-kasserne henlægges under Sygekasseinspektøren. Dette Embede er jo efterhaanden undergaaet en saadan Omdannelse, at Sygekasseinspektøren maa anses for at sidde inde med de bedste Betingelser for at kunne komme i det rigtige Rapport til Løn-arbejderne. I Henhold til Bestemmelsen i Lov Nr. 4 af 7de Januar 1898 § 13 er Sygekasseinspektøren Tillsforordnet i Arbejderforsikringsraadet, og ved Lov af 1ste April 1905 er Tilsynet med Begravnelseskasser henlagt under samme.

Kommissionen tør imidlertid ikke se bort fra, at navnlig Arbejdet med Organiseringen af Arbejdsløsheds-kasser i Begyndelsen vil kunne lægge fuldstændigt Beslag paa en Mands Tid. Da man maa anse det for heldigst, om dette Arbejde gennemføres af den nuværende Sygekasseinspektør, hvis Erfaring vil kunne være til Nytte i højeste Grad, har man — som en rent midlertidig Ordning — foreslaaet, at dette sker derigennem, at der aabnes den nuværende Sygekasseinspektør Adgang til, hvis han maatte ønske — hvad Kommissionen mener at turde forvente — at overtage Stillingen som Arbejdsløshedsinspektør, at fratæde sin nuværende Stilling som Sygekasseinspektør mod at enholde Vartpenge efter Lov af 3die Januar 1851 § 3. Naar Arbejdet med Organisationen af Arbejdsløsheds-kasserne er ophørt, — og i hvert Fald ved første indtrædende Vakance i Stillingen som Arbejdsløshedsinspektør — formener Kommissionen, at det vil være heldigst, at Tilsynet med Arbejdsløsheds-kasserne henlægges under Sygekasseinspektøren, hvis Lønning man under Hensyn til det hermed forbundne yderligere Arbejde har ment at burde forhøje med 1000 Kr. aarlig.

I Betragtning af den Besparelse, som en saadan Henlæggelse af Hvervet som Tilsynshavende med Arbejdsløsheds-kasser under Sygekasseinspektøren vil medføre for Statskassen — en Besparelse af 2000 Kr. aarlig til Lønning samt Udgifter til Kontorhold — vilde det under Hensyn til det betydelig forøgede Arbejde, der paaføres bemeldte Embedsmand, formentlig være rigtigst at ansætte en Sekretær under Embedet som Sygekasseinspektør med Lønning som Sekretær under Arbejds- og Fabrikstilsynet, jfr. Lov Nr. 71 af 11te April 1901 § 19. Bestemmelse i saa Henseende vil imidlertid nettest være at træffe i sin Tid, naar Vakance kommer til at foreligge i Stillingen som Arbejdsløshedsinspektør.